

Hoofdstuk 56

Lieve kleinkinderen,

Elke dag in je leven mag je (moet je) keuzes maken. Vaak, zonder erbij na te denken beslis je: Ga ik dit nu wel doen of dat andere juist niet?

Toen jullie klein waren beslisten jullie papa's en mama's voor jullie, b.v. naar welke basisschool jullie gingen. Maar later moesten jullie zelf de keuze maken of werd er voor jullie 'een keuze' gedaan. Zo maakte ik voor onze zoon Dirk-Jelmer de keuze dat hij na het behalen van zijn Mavodiploma naar de Havo zou gaan. Maar zelf besliste hij anders. Hij ging naar de MAS, de Middelbare Landbouwschool in Emmen. Hij was toen oud genoeg om zelf bepaalde beslissingen te nemen.

Zo moeten jullie allemaal, misschien wel vandaag, keuzes maken en beslissingen nemen die vaak bepalend zijn voor de rest van jullie leven.

Hoofdstuk 56 - De Jordaan - Jozua 3 en 4

Vrij snel na de verkenningsstocht van de beide verspieters maakte Jozua alles klaar voor de verovering van het Beloofde Land Kanaän. Het leger moest op oorlogssterkte gemaakt worden. De zwaarden en speren werden geslepen en de schilden nagekeken. Deze oorlog in Kanaän zou een zware veldtocht worden. Maar de kinderen van Israël waren niet bang. Wel waren zij een slavenvolk waren geweest en niet gewend om oorlog te voeren, maar ze wisten dat de Heer voor hen uittrok en hun de overwinning zou geven.

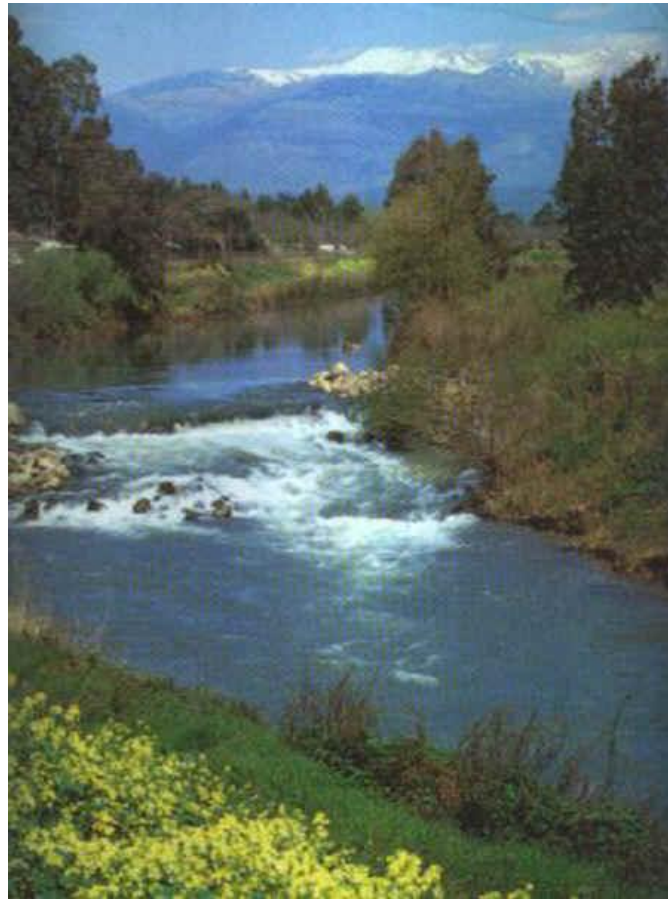
Maar voordat ze ten oorlog trokken sprak Jozua nog een keer met de mannen van de stammen Ruben, Gad en Manasse. Zij zouden later in het land ten oosten van de rivier de Jordaan gaan wonen. Duidelijke afspraken werden er gemaakt. Het was hun plicht om de hele veldtocht mee uit te dienen en met hun lange speren zouden ze in de strijd voorop gaan.

'Alles wat u ons beveelt, zullen wij doen,' gaven ze Jozua ten antwoord.

'Waarheen u ons ook stuurt, wij zullen gaan!'

De volgende ochtend trok heel het volk Israël op naar de rivier de Jordaan. Ze zochten een plek waar ze de rivier konden oversteken. Maar dat zou nog wel eens een hele tijd kunnen duren. Vaak is de rivier de Jordaan maar een smalle ondiepe rivier die zich door de heuvels heen kronkelt. Maar nu was het voorjaar en het water stond hoog. Slechts op een enkele doorwaadbare plaats kon heel voorzichtig een beperkt aantal mensen de oversteek wagen. Maar hoe moest dat nu met al deze duizenden mensen? En stel je voor dat de Kanaänieten hen juist

tijdens de overtocht gingen aanvallen. Nee, het was nu niet de juiste tijd om de rivier over te steken.

Het was nu niet de juiste tijd om de rivier de Jordaan over te steken.

Maar de mannen van de stad Jericho waren helemaal niet van plan om hen aan te vallen en hulp van andere steden zouden ze ook niet krijgen. De Kanaänieten voelden zich niet als één volk. Elke stad had zijn eigen koning en allemaal stonden ze onder het gezag van de Farao van Egypte. Als het goed was zou de Farao hen moeten helpen. Maar ze wisten allemaal dat hij dat niet deed. De mannen van Jericho wachtten maar rustig af wat er de komende tijd zou gaan gebeuren. Als die God van Jozua sterker was dan de goden van Egypte, sterker dan de goden van de koningen Sihon en Og, wat kon dan één kleine stad tegen deze grote legermacht beginnen? Maar die aanval zou nu nog niet komen want het water in de rivier de Jordaan stond nu veel te hoog.

Maar het ging niet zoals men verwacht had! Het volk Israël was nog maar een paar dagen bij de rivier de Jordaan toen de Heer tegen Jozua zei: ‘Vanaf vandaag zal Ik alle Israëlieten laten zien dat jij hun leider bent en iedereen zal

veel respect voor jou krijgen. Geef de priesters de volgende opdracht: ‘Ga met de heilige ark een paar stappen de rivier in en blijf daar staan. En zeg tegen het volk dat zij zich klaar moeten maken voor vertrek. Zodra de priesters met de ark in de rivier staan moeten alle mensen langs hen heen naar de andere kant van de rivier lopen. Maar zorg er wel voor dat niemand te dicht bij de heilige kist komt, want dan overkomt hem of haar iets ergs.

Wanneer de priesters bijna met hun voeten in het water komen te staan dan zal Ik ervoor zorgen dat het water stopt met stromen en de bodem van de rivier zal droog vallen.’

‘Ga met de heilige ark een paar stappen de rivier in en blijf daar staan.’

Dankbaar en blij gaf Jozua aan de priesters en het volk het Godswoord door. Ook riep hij twaalf mannen, uit elke stam één, die voor het leger uit moesten lopen. Zij kregen de opdracht om ieder persoonlijk een grote steen uit de rivier mee te nemen. Toen gaf hij zijn laatste bevel en de priesters tilden de ark op bij de draagstokken en zo begon de wonderbaarlijke tocht, met helemaal voorop de veertigduizend soldaten uit de stammen Ruben, Gad en Manasse.

Het ging precies zoals de Heer tegen Jozua gezegd had: Nog maar net stonden de priesters in de rivier of voor de ogen van de zeer verbaasde mensen stroomde het water weg. Ergens ver weg in het noorden moest een dam van water zijn en voor hen, tot de zee in het zuiden toe, werd alles droog.

Voorzichtig stapten de priesters naar de bodem van de rivier. Eerbiedig droegen ze de heilige ark naar het midden en daar bleven ze staan tot het machtige leger en het hele volk Israël langs hen heengelopen was. Ernstig stonden de gezichten,

maar hun ogen blonken blij. *Was het niet geweldig een God te hebben die zulke grote wonderen deed?*

Eerbiedig droegen ze de heilige ark naar het midden van de rivier.

Toen ze allemaal aan de overkant waren liepen de twaalf mannen terug naar de plek waar de priesters met de ark hadden gestaan en namen vanaf die plek een steen mee op hun schouders.

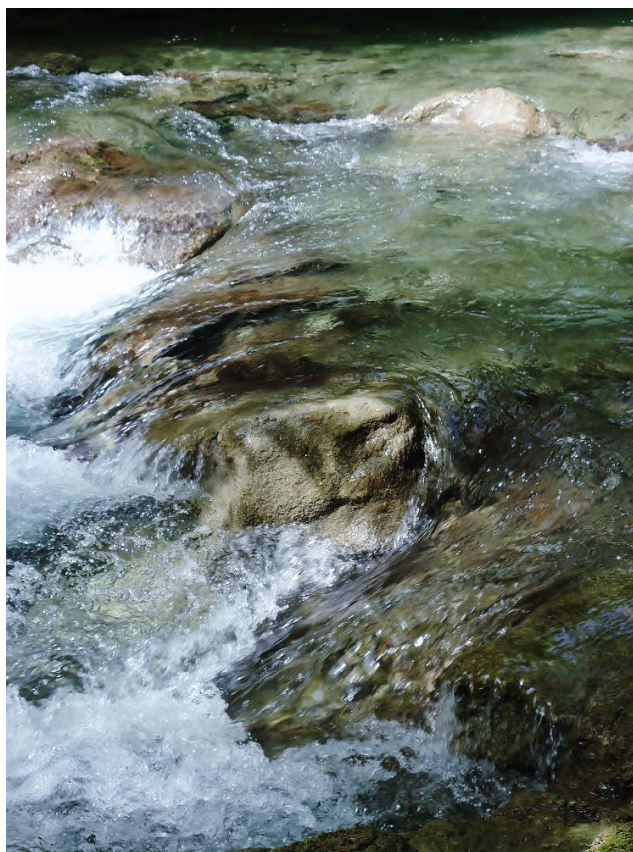
Twaalf andere stenen werden daar midden in de rivier opeengestapeld. Later, wanneer het water in de rivier laag zou staan, zouden de mensen aan de kant deze steenhoop kunnen zien en herinnerd worden aan deze bijzondere dag.

Toen de twaalf stenen op hun plek lagen klommen ook de priesters met de ark uit de rivierbedding. Nog maar net hadden ze weer vaste grond onder hun voeten of achter hen bruiste het water het zuiden in, richting de Dode Zee.

Moedig trokken ze verder het Beloofde Land in tot aan Gilgal toe. Daar werden de twaalf stenen die ze meegenomen hadden als gedenkteken opeengestapeld. In datzelfde Gilgal liet Jozua ook alle mannen besnijden, want de mannen die in Egypte besneden waren leefden niet meer. En tijdens de reis door de woestijn was er niemand besneden.

Ook vierden ze hier het Pascha, het eerste heilige feest in het Beloofde Land....

Twaalf stenen als gedenkteken aan de doortocht door de rivier de Jordaan.

De koningen van de steden in het land Kanaän hoorden dat de God van Israël het water in de rivier de Jordaan had tegengehouden en dat de Israëlieten de Jordaan waren overgestoken. Ze werden bang en ze durfden geen oorlog meer te voeren tegen het volk Israël.